

DŁUBACZ (1) *sb m*

N sg dłub(a)cz.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVIII – XIX w.

Ten, kto drąży, żłobi: Cavo [...] Widlubiam [...] Cavator [...] Dłubacz [...] ut, Cavator arborum picus. Calep 176a.

TK